

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J.P., nar. ..., ..., *zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, IČ 70891168, Závodní 353 /88, 360 21 Karlovy Vary, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.02.2016, č.j. 175/DS/16-5**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru právního ze dne 7.12.2015, č.j. 79946/2015/OP/JASV-14, jímž byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť svým jednáním porušil § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2.500,-Kč a dále mu byla stanovena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce předně poukazoval na to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, je nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti výroku, což představuje důvod ke zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm.

a) s.ř.s. Dle názoru žalobce není výrok prvostupňového rozhodnutí konformní s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že obligatorní náležitostí výroku o vině z přestupku je mimo jiné i údaj o formě zavinění. Tento údaj však ve výroku rozhodnutí prvního stupně absentuje, resp. je v něm uvedeno pouze, že žalobce měl spáchat přestupek z nedbalosti. Zákon o přestupcích však rozlišuje čtyři formy zavinění a správní orgán prvního stupně tak měl ve výroku uvést, jakou formou nedbalostního jednání ke spáchání došlo. Tato vada pak nepochybně měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce měl za to, že taková vada má vliv na práva žalobce, neboť nelze vyloučit např. liberalizaci bodového systému, kde by mohl být bodový systém upraven tak, že by se do bodového hodnocení zaznamenávaly body jen za úmyslně spáchané přestupky a přestupky spáchané z vědomé nedbalosti. V takovém případě by se ovšem žalobce nemohl zpětně domáhat výmazu nyní provedeného záznamu bodů z evidenční karty řidiče, neboť navrhuje-li účastník řízení o námitkách do záznamu bodů do EKŘ provést výmaz bodů, nese sám důkazní břemeno k prokázání neoprávněnosti provedeného záznamu. Napadené rozhodnutí však není způsobilé prokázat nedbalostní formu zavinění přestupku, neboť takovou funkci má pouze výrok rozhodnutí. V důsledku této procesní vady tak má žalobce horší postavení, což nelze připustit.

Nelze také odhlédnout od skutečnosti, že nedostatky výroku mají původ v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí prvního stupně pro nedostatek důvodů, neboť toto rozhodnutí neobsahuje žádné přezkoumatelné právně kvalifikační úvahy správního orgánu o tom, v jaké konkrétní formě zavinění měl žalobce údajný přestupek spáchat, neboť správní orgán prvního stupně konstatoval toliko nedbalostní zavinění žalobce a nerozlišoval tedy mezi nedbalostí vědomou a nevědomou. Absence takových úvah je podle názoru žalobce důvodem nepřezkoumatelnosti sama o sobě, tedy bez ohledu na konstatování formy zavinění v samotném výroku rozhodnutí.

Dále žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nezákonný i z toho důvodu, že nebylo uvedeno, že s odsouzením z přestupku je spojen též bodový postih (srov. příloha silničního zákona). To je dle názoru žalobce v rozporu rovněž s § 77 zákona o přestupcích, neboť ten jednoznačně stanoví, že „*Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též [...] druh a výměru sankce*“. Žalobce k tomu dále konstatoval, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je přitom přímo navázán na právní moc rozhodnutí o přestupku správního orgánu, a proto je dle recentní judikatury Nejvyššího správního soudu trestem, tedy sankcí za přestupek. Z toho vyplývá, že výrok rozhodnutí prvního stupně o vině z „bodovaného“ přestupku musí obsahovat údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih podle silničního zákona, neboť se jedná o druh sankce, který je za přestupek ukládán. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 69.

Žalobce upozorňoval i na to, že výměra sankce je nepřezkoumatelná sama o sobě bez ohledu na to, zda některá její část absentuje i ve výroku rozhodnutí, neboť z jejího vyměření nelze nijak dovodit, jak správní orgán došel k závěru o její výši nebo o tom, že takto uložená sankce splní svůj účel v souladu se zásadami správního trestání. Správní orgán prvního stupně přitom uložil sankci na samé horní hranici předpokládané zákonem, aniž by takový postup řádně odůvodnil.

Žalobce konstatoval, že správní orgán prvního stupně přihlédl zejména k závažnosti

přestupku, kterou vyvozoval z toho, že zákon o nejvyšší povolené rychlosti v obci byl přijat proto, aby zmírnil zhoršující se stav bezpečnosti silničního provozu. Podle žalobce ovšem žádný takový zákon neexistuje. Podle žalobce jsou navíc úvahy správního orgánu nad zhoršující se bezpečností provozu, jsou iluzorní, zavádějící, ale hlavně nedoložené. Žalobce byl totiž toho názoru, že uvedené závěry rozhodně nejsou obecně známou skutečností a pokud jsou známy správnímu orgánu prvního stupně z jeho úřední činnosti, mělo by to být v odůvodnění řádně doloženo. Žalobce poukazoval na to, že bezpečnost na silnicích se naopak dlouhodobě zlepšuje a svoje tvrzení dokládal například grafem znázorňujícím počet úmrtí na silnicích v důsledku dopravních nehod za posledních 35 let.

Za neprokazatelné, žalobce označil tvrzení správního orgánu prvního stupně, který uvedl, že závažnost jednání žalobce je odůvodněna tím, že mohlo dojít k závažnému ohrožení chodců.

Žalobce dále nesouhlasil s argumentací správního orgánu I. stupně, který přiznal, že vůbec nehodnotil okolnosti a pohnutky žalobce, přestože zákon o přestupcích takové hodnocení výslovně předpokládá. Tento svůj postup správní orgán odůvodnil tím, že žalobce se nedostavil na ústní jednání. Pokud však správní orgán prvního stupně došel k závěru, že nemůže bez účastnické výpovědi žalobce hodnotit okolnosti případu a jeho pohnutky, měl předvolat žalobce k podání výpovědi, což správní orgán prvního stupně ani žalovaný neučinili. Účast či neúčast žalobce na ústním jednání je pak v tomto ohledu zcela irelevantní, neboť účast na ústním jednání a podání výpovědi jsou dvě zcela odlišné procesní situace. Stejně tak je irelevantní jakákoliv míra pasivity žalobce ve správním řízení, neboť jsou to správní orgány, kdo má povinnost zjistit stav věci, nikoliv účastník řízení.

Dále žalobce tvrdil, že správní orgán hodnotil osobu pachatele, přičemž vzal v potaz všechny přestupky žalobce, které spáchal za posledních pět let, čímž se však opětovně dopustil chybného hodnocení, neboť naprostá většina těchto přestupků již byla „zahlazena“, a to proto, že ke dni rozhodování správního orgánu uběhl od jejich spáchání více než rok. V této souvislosti žalobce odkazoval na rozsudek NSS ze dne 28. února 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, kde je uvedeno, že „*Správní orgán je při rozhodování o výši sankce (ve smyslu § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích) za přestupek (zde za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích) povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlázení odsouzení.*“ NSS opakovaně připustil uplatnění analogie trestního a přestupkového práva např. v oblasti správního trestání při posuzování viny a trestu, pokud relevantní normy správního práva určitou otázku vůbec neřešily a výklad nevedl k újmě účastníka řízení ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008-67, nebo ze dne 13. 6. 2008, čj. 2 As 9/2008-77, č. 1684/2008 Sb. NSS). Správní orgány tak měly podle žalobce hodnotit pouze přestupky, k jejichž spáchání došlo v posledním roce před spácháním předmětného protiprávního jednání, nikoli přestupky za posledních pět let. K obecnému způsobu vyměřování sankce se vyjadřoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 13. 12. 2004, sp. zn. 7 As 43/2004. Aktuální znění zákona ve svém § 12 odst. 1 uvádí kritéria posuzování závažnosti přestupku pro účely stanovení výše sankce: „*[...] ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.*“

Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že co se týče způsobu spáchání, tento správní orgán prvního stupně vůbec nehodnotil, neboť jej ve svém rozhodnutí vůbec neuvádí. K následkům správní orgán prvního stupně pouze uvedl, že jednání žalobce nemá žádné „nevratné“ následky. Okolnosti a pohnutky správní orgán nehodnotil vůbec, jak bylo uvedeno výše. Míru zavinění správní orgán hodnotil vadně, neboť vůbec nerozlišil, zda šlo o nedbalost vědomou či nevědomou. Konečně osobu pachatele hodnotil správní orgán rovněž nevhodně, neboť vzal v potaz všechny přestupky žalobce za posledních pět let, což je nepřipustné, jak bylo uvedeno výše. Správní orgán prvního stupně tak podle žalobce zcela selhal v zákonných požadavcích na odůvodnění sankce, neboť ve svém odůvodnění nevyhodnotil správně jedinou relevantní skutečnost, naopak uvedl celou řadu irelevantních a nepodložených skutečností, které nemají mít na stanovení výše sankce jakýkoliv vliv. Žalobce s ohledem na shora uvedené považoval uložení sankce na samé horní hranici za nepřezkoumatelné, neboť v tomto případě není dána jediná skutečně přitěžující okolnost. Naopak je třeba hodnotit jako polehčující například fakt, že jednáním žalobce nedošlo ke vzniku škody na zdraví ani na majetku. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného, který jej aproboval, je tak podle žalobce nepřezkoumatelné.

Žalobce dále rozporoval správnost měření, na základě něhož správní orgány došly k závěru, že se žalobce dopustil protiprávního jednání. Žalobce zastával názor, že provedené měření rychlosti bylo vadné, a tedy že správní orgán nesprávně hodnotil důkaz výstupem z rychloměru. Žalobce již orgánu prvního stupně sdělil, že pokládá měření za provedené v rozporu s návodem. S tímto tvrzením žalobce se však správní orgány nijak nevypořádaly, pouze uvedly, že policista provádějící měření byl řádně proškolen a že měřidlo bylo ověřeno. Ani jednu z těchto skutečností však žalobce ve svém vyjádření vůbec nerozporoval, neboť uvedl, že: „*si [je] jist, že měření nemohlo proběhnout v souladu s návodem k obsluze [...]*“. Skutečnost, že policista byl proškolen, neznamená nic jiného, než že proběhlo školení, kterého se policista účastnil. Z toho, že měřidlo bylo ověřeno, pak zase vyplývá pouze to, že přesnost měřidla byla ověřena v době ověření autorizovanou osobou. V žádném případě však z výše uvedeného podle žalobce nevyplývalo, že v daném případě bylo skutečně postupováno podle návodu k obsluze a že měřidlo bylo v době měření v pořádku. Správní orgány se tak dopustily porušení zásady zákazu deformace důkazů, jak ji vymezil Ústavní soud ve svém rozhodnutí ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. IV. ÚS 335/05: „*Ústavní soud tak již v minulosti zformuloval zásadu zákazu tzv. deformace důkazu, tedy vyvozování skutkových zjištění, která v žádném smyslu nevyplývají z provedeného důkazu. Jinak řečeno, Ústavní soud zformuloval zásadu, že předpokladem náležitého a také ústavně souladného hodnocení důkazu je, aby informace z hodnoceného důkazu zůstala bez jakékoli deformace v procesu jeho hodnocení zachována a výlučně jen jako taková se promítla do vlastního vyhodnocení jako konečného úsudku soudu (srov. nález ve věci sp. zn. III. ÚS 398/97, Sbírka nálezu a usnesení Ústavního soudu, svazek 11, nález č. 64, str. 125).*“

Ke shora uvedenému žalobce dále konstatoval, že k postupu v rozporu s návodem pochopitelně mohlo dojít i v případě, že zařízení bylo ověřeno a policisté proškoleni a dle názoru žalobce tomu tak v tomto případě bylo, k čemuž by správní orgány nutně došly, pokud by provedly důkaz výpovědi policistů navrhovaný žalobcem. Žalobce se domníval, že neprovedení důkazu navrhovaným žalobcem představuje porušení zásady volného hodnocení důkazů a jedná se o tzv. opomenutý důkaz.

Vzhledem k výše uvedenému, tedy skutečnosti, že správní orgány odůvodnily

neprovedení důkazu tím, že ověření zařízení a proškolení policisty je nespornou skutečností a dalšího dokazování tedy není třeba, přestože žalobce tyto dvě skutečnosti svým návrhem na provedení důkazu neměl v úmyslu rozporovat ani potvrzovat, není odůvodnění rozumné, tedy takové, jaké vyžaduje ve výše uvedené citaci Ústavní soud. Rozhodnutí správních orgánů je tak nezákonné a nepřezkoumatelné i pro tento opominutý důkaz.

Žalobce byl dále toho názoru, že v řízení byl nad to dán dostatek skutečností svědčících o pravdivosti tvrzení žalobce, že měření nebylo provedeno v souladu s návodem k měřicímu zařízení Ramer 7CCD, neboť vozidlo žalobce je na snímku z měření ve špatné poloze. V tomto případě bylo měřeno na odjezdu a zprava. Návod k obsluze zařízení Ramer 7CCD přitom jasně specifikuje nutnou pozici vozidla na snímku z měření, pokud by bylo měření provedeno správně. V této souvislosti žalobce navrhoval, aby byl soudem proveden důkaz návodem k obsluze. Vozidlo žalobce se mělo na snímku nacházet v levé dolní části, nikoli na opačném místě, jak je tomu v tomto případě. Správním orgánům přitom musely být tyto skutečnosti zřejmé, neboť přezkoumáváním měření rychlosti vozidel se zabývají v obrovském množství případů. Skutečnost, že vozidlo žalobce na snímku je ve špatné poloze, tedy v rozporu s návodem, je přitom přímým důsledkem vadného ustanovení vozidla před měřením. Právě způsob ustanovení vozidla přitom bylo možné zjistit pouze provedením výpovědí zasahujících policistů, což správní orgány neučinily. Žalobce přitom nemohl tuto skutečnost v řízení před správním orgánem namítat, protože jednoduše nevěděl, že se má měřené vozidlo nacházet v určité poloze na snímku. Žalobce nemá povinnost se hájit; žalobce popřel, že by jel rychlostí, která je mu kladena za vinu.

Žalobce dále namítal, že v řízení bylo nedostatečně zjištěno místo spáchání přestupku. K náležitostem zjišťování přesného místa spáchání přestupku se vyjadřoval například Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 29. 2. 2016, č. j. 2 as 261/2015 – 41, který uvedl, že *„Nejvyšší správní soud se s názorem krajského soudu neztotožnil, jelikož fotografie pořízená při měření vozidla, která je obsahem spisu, není takové povahy, aby umožnila místo přesně a zároveň jednoduše identifikovat. Hlavním důvodem, který vede Nejvyšší správní soud k tomuto závěru je skutečnost, že na fotografii absentují jednoznačné a jednoduše rozpoznatelné prvky, které by umožnily dostatečně přesně identifikovat místo spáchání přestupku tak, že bude patrné, jaké rychlostní omezení v daném místě v rozhodné době platilo.“*

Žalobce si byl vědom toho, že v tomto případě je určení místa konkrétnější, než jak tomu bylo v citovaném rozhodnutí, neboť je uvedeno, že měření bylo provedeno u domu č. p. 134. Nicméně za problematické v tomto případě žalobce považuje skutečnost, že fotografie absolutně neodpovídá tomu, jak vypadá prostor právě před domem s č. p. 134, což žalobce dokládal fotografií pořízenou v aplikaci Google Street View, kterou navrhoval provést jako důkaz. Na předkládané fotografii rovněž absentuje čára vymežující okraj vozovky a vysoký břeh na levé straně vozovky, což je obojí jasně patrné na fotografii obsažené ve spise. Žalobce uvedl, že má za to, že z provedeného dokazování nevyplývá, že by měření bylo skutečně provedeno na předmětném místě, tedy před domem s č. p. 134 v obci Dolní Rychnov. Žalobce byl naopak toho názoru, že měření proběhlo na zcela jiném místě, pravděpodobně o 200 m dál, kde ovšem již neplatí rychlostní omezení 50 km/hod, neboť se tam nachází konec obce. Žalobce měl za to, že tuto verzi události dokazování správních orgánů nevyloučilo a uvedení těchto skutečností v řízení před správním soudem tak nevyloučuje částečná pasivita žalobce ve

správním řízení, jak judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47.

Závěrem žalobce namítal, že napadené rozhodnutí orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné z toho důvodu, že správní orgán nedostatečně odůvodnil naplnění materiální stránky přestupku, respektive se jí *de facto* nezabýval, neboť jeho rozhodnutí tento typ úvah vůbec neobsahuje. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom jednoznačně vyplývá, že správní orgány se musejí ve svých odůvodněních materiálním aspektem deliktu zabývat a svoje závěry řádně odůvodnit. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 104/2008 – 45: „*Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel (a z opačného hlediska vlastně i žalobce), vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy).*“

Podle žalobce je tedy zjevné, že naplnění materiální stránky přestupku musí být přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí o vině z přestupku popsáno, což se v napadeném rozhodnutí nestalo. Správní orgán prvního stupně se tak měl dle názoru odvolatele zabývat existencí okolností snižujících míru společenské nebezpečnosti a srozumitelně popsat, které okolnosti zkoumal, jakým způsobem a k jakému závěru dospěl. Nerespektování maximální povolené rychlosti navíc v nejméně závažné formě jejího nedodržení může přitom být typickým příkladem jednání, které nemusí potřebnou míru společenské škodlivosti naplňovat v každém z případů naplnění formální stránky přestupku, zvláště když k jednání došlo jako v tomto případě na samém konci zastavěného území. Vzhledem k tomu, že žalovaný absenci úvah o naplnění materiální stránky přestupku nijak nenapravit, je i jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným právě z tohoto důvodu.

Žalobce dále zastával názor, že v řízení, předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí, nebylo prokázáno, že byla měřena rychlost právě vozidlu žalobce. Z fotografie z rychloměru se nepodává, že by rychlost byla měřena právě motocyklu registrační značky 2K9559. Na hlavní fotografii, na které je vyobrazeno měřené vozidlo, není registrační značka čitelná. Naopak, malý výřez registrační značky nijak nelze ztotožnit s vozidlem na hlavním snímku. Ostatně, fotografie (hlavní snímek) ani není natolik kvalitní, aby z něj bylo možné registrační značku zvětšit, a tedy je zřejmé, že zvětšenina registrační značky nemůže mít žádnou souvislost s motocyklem na hlavním snímku. Fotografie tedy neprokazuje, že by byla měřena rychlost právě motocyklu žalobce. Nadto, z vizuálního vzhledu motocyklu se nejeví, že by tento byl tovární značky Harley-Davidson.

K tomu žalobce dále uvedl, že pokud by správní orgány řádně hodnotily podklady obsažené ve spise, pak by dospěly k závěru, že nelze prokázat, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce. Registrační značka totiž není čitelná, a policisté tedy mohli zastavit úplně jiný motocykl. Je přitom zřejmé, že policisté neměli – od okamžiku změření, do okamžiku zastavení, motocykl v dohledu; v opačném případě by tak uvedli v úředním záznamu. Ostatně, z výstupu z rychloměru se podává, že vlastní rychlost policejního vozidla byla 0 km/h, tedy že

toto vozidlo stálo, a proto možnost záměny vozidel nelze vyloučit.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému byl žalobce toho názoru, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a žalovaného jsou nepřezkoumatelná a nezákonná, a to hned na základě hned několika zásadních pochybeních správních orgánů

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný konstatoval, že jedním okruhem námitek žalobce napadá výrok žalovaného rozhodnutí, který je dle jeho názoru v rozporu s ustanovením § 77 zákona o přestupcích, a tedy je nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost žalobce spatřuje v tom, že ve výroku absentuje forma zavinění. Žalovaný tuto námitku odmítal a odkázal se na ustanovení § 77 zákona o přestupcích, jímž je správní orgán vázán povinností uvést formu zavinění. Ustanovení § 3 zákona o přestupcích pak uvádí, že k odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Žalovaný byl tedy toho názoru, že správní orgán prvního stupně svoji povinnost označit ve výroku formu zavinění splnil.

Žalovaný dále konstatoval, že sankce za přestupky jsou v obecné rovině vyjmenovány v ustanovení § 11 zákona o přestupcích, za přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích jsou uvedeny v ustanovení § 125c odst. 4 a odst. 5 zákona o silničním provozu. Ve smyslu ustanovení § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností záznam bodů v registru řidičů ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek.

Podle žalovaného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje úvahu, jíž se správní orgán prvního stupně při ukládání druhu a výše sankce řídil a s touto úvahou se žalovaný ztotožnil. Nadto žalovaný uvedl, že výpis z evidenční karty řidiče obsahuje celkem 13 záznamů o přestupcích, jichž se žalobce dopustil. Správní orgán prvního stupně při ukládání výše sankce přihlédl k přestupkům se shodnou skutkovou podstatou. Z výpisu je pak známo, že přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se žalobce v období od roku 2012 do roku 2016 dopustil třikrát. Žalovaný se ztotožnil s úvahou správního orgánu prvního stupně, že žalobce je v provozu na pozemních komunikacích neukázněným řidičem a doposud uložené sankce nesplnily preventivní účinek.

K námitce žalobce, že měl být předvolán k podání výpovědi, pak žalovaný konstatoval, že v řízení o přestupku si žalobce zvolil zmocněnce a tomu bylo v souladu se správním řádem doručeno předvolání k ústnímu projednání věci. Stanoveného dne a hodinu se k projednání věci zmocněnec nedostavil, svoji nepřítomnost žádným způsobem neomluvil, a proto byla věc projednána v jeho nepřítomnosti. Žalovaný pak pouze konstatoval právo účastníka řízení být zastupován v řízení před správními orgány. Volba zmocněnce je projevem svobodné vůle. Účastník řízení však musí rovněž přijmout následky, jež vyplynou z nedostatečného zastupování před správními orgány. Případný negativní dopad institutu zmocněnce na účastníka řízení nelze klást správnímu orgánu k tíži.

Žalobce věnoval hodně pozornosti způsobu, jakým orgány Policie ČR zajišťovaly důkazy o překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci, kdy namítal prokazatelnost způsobu měření, prokazatelnost jak byli policisté vyškolení k obsluze radarového rychloměru a v neposlední řadě i místo, kde bylo měření prováděno. Žalovaný tento soubor námitek odmítl. Předmětem řízení bylo porušení právní povinnosti žalobcem nikoliv zkoumání, zda a v jakém rozsahu byli policisté proškoleni k obsluze radarového rychloměru či zda při výkonu služby nebyli pod vlivem alkoholického nápoje. Měření rychlosti bylo prováděno schváleným typem radarového rychloměru, který měl platné osvědčení a o tomto je založen písemný důkaz ve spisové dokumentaci.

Dále žalovaný uvedl, že Policie ČR označila prostor měření „u domu č.p. 134“ nikoli „před domem č.p. 134“. Srovnáním fotografie z radarového rychloměru a mapou dané lokality na veřejně přístupném mapovém souboru google.cz/maps je žalovaný toho názoru, že snímek měřeného motocyklu byl pořízen v okamžiku, kdy žalobce minul dům č.p. 134 na ulici Bergmannova, v obci Dolní Rychnov, kdy radarový rychloměr byl umístěn při pravém okraji pozemní komunikace ve směru jízdy z obce Dolní Rychnov na obec Březová. V daném místě se kromě obytného domu č.p. 134 nachází i dům s pečovatelskou službou, prodejny a půjčovny, veřejné stravování a také se zde nachází sídla několika firem. Pohyb osob a vozidel v dané lokalitě je poměrně velký a proto je zde kladen velký důraz na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Žalobcem zlehčovanou dopravní situaci uváděným koncem obce pak žalovaný odmítl, když konec obce je nejméně o dalších 200 metrů dále, na fotografii předložené žalobcem se konec obce nachází až za zatáčkou, která je na snímku na horizontu.

Žalovaný nepřijal ani tvrzení žalobce, že se správní orgán prvního stupně nezabýval materiální stránkou přestupku. Jednání, jež bylo dáno žalobci k tíži, je jednáním zaviněným, ohrožuje zájem společnosti na bezpečném provozu na pozemních komunikacích a je výslovně označeno za přestupek v zákoně o silničním provozu.

V závěru žalobce zpochybnil, že na fotografii z radarového rychloměru je motocykl Harley- Davidson, spz ..., neboť tyto údaje nejsou zřetelné z hlavního snímku. Jak z obsahu spisové dokumentace pořízené orgány PČR vyplývá, obsluhou radarového rychloměru bylo hlášeno překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci motocyklem, bílé barvy, spz ..., kdy tento motocykl byl stavěn na likvidačním stanovišti, vzdáleném od místa měření cca 300 metrů. Po zastavení motocyklu byl z předložených dokladů ztotožněn řidič motocyklu. Na snímku z radarového rychloměru je zachycen motocykl bílé barvy, když na detailním snímku je čitelná registrační značka ... Fotodokumentace byla provedena i na likvidačním stanovišti, kdy z těchto fotografií je zcela evidentní, že se jedná o motocykl zn. Harley-Davidson, bílé barvy, spz ...

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku sepsané Policií ČR, Krajským ředitelstvím Karlovarského kraje, územní odbor Sokolov dne 21.9.2015, podle kterého se dne 26.8.2015 v 11:04 hod. žalobce dopustil přestupku v obci Dolní Rychnov, na komunikaci ul. Bergmannova, u domu č.p. 134, na silnici č. III/21022 s motocyklem značky Harley Davidson, RZ ... tím, že překročil rychlost v obci, když před odečtením odchylky byla naměřena rychlost 66km/h (po odečtení tolerance 63km/h). S uložením blokové pokuty žalobce nesouhlasil. Správní spis obsahuje také ověřovací list k rychloměru výrobní číslo

0029/92 s platností do 19.1.2016. Záznam z radaru zachycuje zadní část motocyklu s hůře čitelnou RZ a s údaji o naměřené rychlosti, číslo snímku, limit rychlosti 50 km/h, čas měření, a že bylo měřeno na odjezdu. Na místě přestupku byla pořízena fotodokumentace motocyklu a žalobce. Na č.l. 9 je založen výpis z evidenční karty řidiče ze dne 30.9.2015.

Z úředního záznamu, který sepsal pprap. P.K. je zřejmé, že vykonával dohled nad bezpečností silničního provozu v obci Dolní Rychnov, u domu č.p. 134, na silnici č. III/21022 společně s pprap. P. a pprap. B. Pprap. B. v 11:04 hod. naměřil zařízením RAMER 7CCD překročení rychlosti motocyklu Harley-Davidson, RZ: ..., a to 66 km/h, v úseku silnice, kde je předepsaná nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Po odečtu tolerance radaru obviněný překročil povolenou rychlost o 13 km/h. Na stanovišti likvidace, které se nacházelo cca 300 metrů od místa měření, při kontrole obviněného z předložených dokladů ustanovil a sdělil mu přestupek, kterého se dopustil. Žalobce s přestupkem nesouhlasil. Na závěr pak uvedl, že žalobce jel na motocyklu sám a nevezl žádného spolujezdce.

Dále je součástí spisu video záznam, na kterém je zachycen žalobce s členem policejní hlídky, který po sepsání oznámení o přestupku tento předčítá žalobci. Zasahující policista žalobci sděluje, čeho a kde se dopustil, že byl změřen jeho kolegou v obci Dolní Rychnov u domu č.p. 134, s tím že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Zasahující policista dále konstatoval, že žalobce s přestupkem nesouhlasí. Na to žalobce zareagoval tak, že toto uvádět nechce, neboť s přestupkem souhlasí. Zasahující policista si s ohledem na to utvrdil, že žalobce ovšem nechce věc řešit na místě a následně žalobci sdělil, že může uvést do oznámení, že s přestupkem souhlasí. To žalobce nechtěl a opět zopakoval, že s přestupkem souhlasí, ale oznámení o přestupku nepodepíše.

Dne 5.10.2015 byl správním orgánem I. stupně vydán příkaz pod č.j. 79946/2015/OP/JASV-5, proti němuž dne 21.10.2015 podal žalobce odpor. Písemností ze dne 11.11.2015 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, které bylo nařízeno na 7.12.2015 v 9:00 hod, přičemž byl zároveň poučen o svých právech ve smyslu § 33 a 36 správního řádu a o možnosti projednání věci bez jeho přítomnosti v případě, že se bez náležité omluvy nebo bez dostatečných důvodů na předvolání nedostaví ke správnímu orgánu. Ústní jednání se konalo dne 7.12.2016 v 9:00 hod v nepřítomnosti žalobce, neboť tento (ani jeho zmocněnec) se bez řádné a odůvodněné omluvy k jednání nedostavil. Při jednání byly provedeny listinné důkazy, které jsou součástí správního spisu. Dne 7.12.2016 zaslal žalobce prostřednictvím e-mailu své vyjádření, kde uvedl, že měření proběhlo poněkud zvláště a je si jist, že měření nemohlo proběhnout v souladu s návodem k obsluze. Namítal, že by jel rychlostí, která je mu kladena za vinu. Vzhledem k pochybnostem ohledně řádnosti měření navrhl předvolat ke svědecké výpovědi policisty, kteří měření prováděli.

Dne 7.12.2015 vydal správní orgán **prvoinstanční rozhodnutí**, v němž shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je místo přestupku vymezeno tak, že se jedná o obec Dolní Rychnov u domu č.p. 134. V odůvodnění poté správní orgán uvedl, že nemá důvod pochybovat o důkazu záznamu o přestupku, neboť ve spise je založený ověřovací list vztahující se k měřicímu zařízení, které zaznamenalo přestupek obviněného s identifikačním číslem 0029/92 a to i

proto, že na záznamu o přestupku je zapsáno shodné identifikační číslo měřicího přístroje 0029/92. Správní orgán měl tedy za spolehlivě prokázané, že rychlost motocyklu, který řídil obviněný, byla změřena kalibrovaným přístrojem RAMER 7CCD s platným ověřovacím listem č. 9/15. Pro posouzení, zda bylo měřidlo způsobilé, je rozhodná doba platnosti ověření. V daném případě do 19.01.2016. Vzhledem k výše uvedenému správní orgán nepřistoupil k dalšímu dokazování provedením výpovědi svědka – zasahujícího policisty, zda tento byl oprávněn a proškolen k obsluze měřicího zařízení. Podle správního orgánu by svědek neuvedl ve věci nic jiného, než co vyplývá již z provedených listinných důkazů.

Dále žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo tedy zjištěno a provedenými důkazy obviněnému prokázáno, že dne 26.08.2015 v 11:04 hod. řídil v obci Dolní Rychnov, v ulici Bergmannova u domu čp. 134 motocykl Harley-Davidson, RZ ..., kdy mu byla naměřena po odečtení tolerance rychlost 63 km/h. Nejvyšší povolenou rychlost 50 km/h tak překročil o 13 km/h. Ze shromážděných důkazů správní orgán nepochyboval o tom, že se obviněný dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tím, že jako řidič při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Správní orgán je názoru, že důkazní prostředky jsou ve vzájemném souladu a jednoznačně prokazují jednání obviněného, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

Přestupku se žalobce dopustil porušením zákonem stanovené povinnosti řidiče a správní orgán přihlédl při ukládání výše a druhu sankce zejména k závažnosti přestupku. K závažnosti přestupku správní orgán uvedl, že nelze přehlédnout, že zákon o povinnosti dodržovat nejvyšší povolenou rychlost v obci byl přijat proto, aby se zmírnil stále se zhoršující stav bezpečnosti silničního provozu, vnímaný společností jako závažný problém, neboť nedodržením nejvyšší povolené rychlosti v obci zejména v obydlené části, kdy měření bylo prováděno u domu č.p. 134 může dojít k závažnému ohrožení chodců, k čemuž správní orgán přihlédl jako k přitěžující okolnosti. Stanoví-li tedy předmětné ustanovení, že řidič je povinen dodržovat v obci nejvyšší povolenou rychlost, měl by tuto povinnost dodržet tak, aby byla zajištěna bezpečnost silničního provozu. Pokud tak neučiní ať již z nedbalosti, či úmyslně, musí počítat se zákonem stanoveným postihem za porušení uvedených povinností. Správní orgán byl názoru, že se obviněný přestupku dopustil nejméně z nedbalosti, kdy nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým poměrům vědět měl a mohl. Okolnosti a pohnutky, za nichž byl přestupek spáchán, správní orgán nemohl konkrétně zjistit, jelikož se obviněný nedostavil k nařízenému jednání a ve svém následném vyjádření zavinění přestupku popírá, a proto bližší informace vedoucí ke zjištění těchto okolností nemohl zjistit a vzhledem k tomu nemohl k těmto okolnostem a pohnutkám přihlédnout při ukládání sankce, ani tyto náležitě zhodnotit. Správní orgán hodnotil jako mírně polehčující okolnost skutečnost, že jednáním obviněného nedošlo k nevratným následkům. Dále správní orgán přihlédl k výpisu z evidenční karty řidiče, ze kterého je zřejmé, že obviněný v období uplynulých 5 let má celkem 6 záznamů o přestupcích podléhajících evidenci v souladu s ustanovením § 119 odst. 2 písm. g), h), i), j) zákona o silničním provozu, ze kterých je zřejmé, že byl již 3x projednáván mimo jiné i za porušení ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, čímž se tedy přestupku dopustil opakovaně. Záznamy jasně vypovídají o obviněném jako o osobě, že se

jedná o neukázněného řidiče. Sankce, které mu byly uloženy, nesplnily preventivní účinek, a proto k těmto skutečnostem správní orgán přihlédl jako ke zvlášť přitěžující okolnosti.

V **žalobou napadeném rozhodnutí** žalovaný konstatoval, že po prostudování spisového materiálu je toho názoru, že daná záležitost byla správním orgánem I. stupně zjištěna a posouzena a napadené rozhodnutí vychází tedy ze spolehlivě zjištěného stavu věci. K tomu názoru vedly žalovaného doložené podklady rozhodnutí, z nichž je spáchání přestupku žalobce nesporné a k jejichž zpochybnění nebyly dány žádné důvody. Žalovaný dále uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce své odvolání blíže neodůvodnil, přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo s právními předpisy. Prvoinstanční rozhodnutí bylo posouzeno jako věcně správné.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

K námitce žalobce, že obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí ve smyslu § 77 je i údaj o formě zavinění, přičemž správní orgán je povinen uvést, o jakou formou nedbalostního jednání (tzn. nedbalost vědomá či nevědomá) ke spáchání přestupku došlo, soud uvádí, že podle důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, byla forma zavinění zařazena mezi obligatorní náležitosti výroku rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, z důvodu, že *„forma zavinění je i jedním z údajů, které se budou zapisovat do evidence přestupků. Kde bude využívána pro posuzování „přestupkové bezúhonnosti“, jelikož se v některých případech posuzování „přestupkové bezúhonnosti“ odlišuje mezi nedbalostí a úmyslem (např. § 23 odst. 1 písm. c) bod 8 zákona o zbraních). Proto bylo nezbytné dosáhnout toho, aby forma zavinění byla vždy ve výroku rozhodnutí jednoznačně vyjádřena, a to nejen u přestupků, které lze spáchat pouze úmyslně, ale i u přestupků nedbalostních, zejména pak, pokud i ty byly spáchány úmyslně.“*

S ohledem na shora uvedené tak cílem novely č. 204/2015 Sb., bylo, aby správní orgány ve svých rozhodnutích začaly uvádět navíc pouze to, zda daný přestupek byl pachatelem spáchán z nedbalosti nebo úmyslně. Správní orgán dle názoru soudu postupoval v souladu se zákonem, když ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že se žalobce dopustil *„přestupku z nedbalosti“*, aniž by uváděl, že se jednalo o nedbalost nevědomou, jak následně konstatoval ve svém odůvodnění. Povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku, zda se jedná o nedbalost vědomou či nevědomou nemůže být dovozována, ani z možné budoucí úpravy bodového systému, jak namítá žalobce v podané žalobě.

Další námitka se týkala nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť prvoinstanční rozhodnutí podle žalobce neobsahuje žádné přezkoumatelné kvalifikační úvahy o tom, v jaké konkrétní formě zavinění měl žalobce spáchat, neboť v správní orgán v rozhodnutí nerozlišoval mezi vědomou nebo nevědomou nedbalostí. Přestože je odůvodnění správního rozhodnutí v této části příliš stručné, je z něj patrné, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že se žalobce dopustil nevědomé nedbalosti, a takovéto strohé odůvodnění zároveň nemohlo to mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Podle žalobce ve výroku rozhodnutí prvního stupně nebylo uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih (srov. příloha zák. č. 361/2000 Sb.). To je dle názoru žalobce v rozporu s § 77 zákona o přestupcích. Soud k tomu uvádí, že sice § 77 zákona o přestupcích stanovuje, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat druh a výměru sankce, nicméně § 11 odst. 1 taxativně vymezuje, že za přestupek lze uložit tyto sankce, a to napomenutí, pokutu, zákaz činnosti, propadnutí věci, zákaz pobytu. Zákon o přestupcích tedy nepočítá s uložením sankce bodovým postihem. Soud nerozporuje závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 69, že bodový postih je trestem, ovšem dle názoru soudu nelze akceptovat argumentaci žalobce, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů, neboť nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku. S ohledem na shora uvedené tak ani správní orgán I. stupně ani žalovaný nepochybili, když neuvedli ve výroku svých rozhodnutí bodový postih žalobce.

Žalobce dále namítal, že odůvodnění výše sankce není v souladu se zákonem, neboť správní orgán řádně nezdůvodnil svůj závěr o její výši, když se při svém hodnocení nezabýval okolnostmi ani pohnutkou žalobce a způsobem spáchání.

Soud se neztotožnil s tvrzeními žalobce. Dle názoru soudu správní orgán prvního stupně přezkoumatelným způsobem a správně odůvodnil výši uložené sankce, když při jejím ukládání postupoval v souladu s § 12 zákona o přestupcích. Jako okolnost přitěžující hodnotil, že nedodržením nejvyšší povolené rychlosti v obci, zejména v obydlené části může dojít k závažnému ohrožení chodců, přičemž soud je toho názoru, že pro tento závěr není nutné, zda v inkriminovanou dobu se v místě skutečně nacházelo více účastníků silničního provozu, tedy zda mohlo dojít k jejich ohrožení. Dále přihlédl ke skutečnosti, že žalobci bylo v uplynulých 5 letech uloženo celkem 6 sankcí, z toho třikrát byl projednáván mimo jiné za porušení ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu a dospěl k závěru, že tyto sankce nesplnily svůj preventivní účinek. Naopak jako polehčující okolnost správní orgán hodnotil, že jednáním žalobce nedošlo k nezvratným následkům. Soud se ztotožnil i s argumentací žalovaného, že nemohl blíže zjišťovat pohnutky žalobce ani okolnosti spáchání přestupku, když se žalobce ani jeho právní zástupce nedostavili k ústnímu jednání a ve svém vyjádření žalobce pouze uvedl, že se necítí být vinen. Prvostupňový správní orgán dále odůvodnil výši sankce při horní hranici sankčního rozpětí (1.500,-Kč až 2.500,-Kč) tím, že se žalobce dopustil porušování zákona o silničním provozu opakovaně.

K námitkám týkajícím se použití analogie zahlazení odsouzení soud konstatuje, že tuto námitku neshledává důvodnou. Správní orgán I. stupně nepochybil, pokud při hodnocení osoby pachatele přihlížel k přestupkům, které spáchal žalobce v posledních 5 letech, přičemž se zejména zaměřil na přestupkové jednání spáchané porušením ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu, za které byl shledán vinným i v nyní projednávané věci v posledních 3 letech. Soud se neztotožňuje s argumentací žalobce, že správní orgán mohl přihlížet pouze k přestupkům, od jejichž spáchání neuběhl více než rok. To, že správní orgán především poukazoval na přestupky spáchané v posledních 3 letech je obvyklou správní praxí, která byla posvěcena i Nejvyšším správním soudem, jenž z této doby rovněž vychází (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 126/2015 - 42 ze dne 21. 1. 2016).

Žalobce dále rozporoval správnost měření, o čemž podle něj svědčí špatná poloha vozidla na fotografii z radaru. Soud nepovažuje ani toto tvrzení za důvodné. Jednak jsou zde zcela standardní výstupy z radarové fotografie, kde je zachyceno měřené vozidlo spolu s výslednou rychlostí. Dále také vzhledem k obsahu oznámení o přestupku a úředního záznamu nejsou pochybnosti o provedeném měření, a to ani na základě tvrzení žalobce, že je možné, že v daném případě nebylo skutečně postupováno v souladu s návodem k obsluze radaru a měřidlo nebylo v pořádku. V daném případě nevznikly ani žádné pochybnosti o postupu policistů při obsluhování radaru, a tím ani o správnosti provedeného měření, tudíž soud stejně jako správní orgány považuje provádění důkazu návodem k obsluze za nadbytečné.

Pokud jde o návrh na doplnění důkazů, který žalobce navrhl ve vyjádření k podkladům rozhodnutí (výslech zakročujících strážníků), soud má za to, že s touto námitkou se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně vypořádal. I soud má v daném případě za to, že provádění důkazů výslechem zakročujících policistů by bylo nadbytečné, když byl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, a žalobce nijak konkrétně nezpochybnil správnost provedeného měření.

Důvodná není námitka, že nebylo v dané věci řádně identifikováno místo spáchání přestupku a také to, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce. Ze správního spisu nepochybně vyplývá, že měření bylo prováděno na silnici č. III/21022, obec Dolní Rychnov, ul. Bergmanova u domu č.p. 134, což vyplývá ze záznamu z radaru, tj. v úseku, kde je rychlostní limit 50 km/h (to je zřejmé z oznámení o přestupku a z údaje na záznamu z radaru), a nikoliv před domem č.p. 134, jak uvádí žalobce. To, že bylo změřeno vozidlo žalobce, jednoznačně vyplývá, jak ze záznamu z radaru, tak z pořízené fotodokumentace a video záznamu. Všechny fotografie spojuje údaj o časovém úseku, kdy byly pořízeny. Fotografie č. 2 byla pořízena, až po zastavení vozidla a je na ní zachycen motocykl žalobce ve stejné pozici jako na fotografii z radaru, tedy je zachycena jeho zadní část, které se shodují. I když na fotografii z radaru není na hlavní fotografii dobře čitelná RZ motocyklu, menší fotografie poskytuje detail RZ motocyklu žalobce, která je již čitelná dobře. Dle názoru soudu nelze dovozovat, že jsou na fotografiích zachycena jiná vozidla.

Soud v souvislosti s tvrzeními žalobce, že měření neproběhlo správně, že měli být výslechnuti zakročující, a že v řízení nebylo postaveno na jisto, že byla měřena rychlost vozidlu žalobce, poukazuje na video záznam, který je součástí správního spisu, na kterém

žalobce sice odmítne podepsat oznámení o přestupku a řešit věc na místě, nicméně před tím dvakrát uvádí, že s přestupkem souhlasí, tedy v podstatě přiznává, že se ho dopustil. Samozřejmě soud si je vědom, že ani případné doznání k přestupku nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. V daném případě však V souladu s § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci dokazování, přičemž ve skutkovém zjištění nevznikly žádné rozpory.

K námitce žalobce, že správní orgán nedostatečně odůvodnil materiální stránku přestupku, soud uvádí, že každé zaviněné jednání musí naplňovat jak formální, tak materiální stránku. Formální stránkou přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích je dle ustanovení § 125c písm. f) zákona o silničním provozu, že řidič jede rychleji, než by dle citovaného ustanovení zákona nebo dopravního značení jet měl. Správní orgán je však při rozhodování o tom, zda určité jednání je přestupkem, či nikoliv povinen zkoumat i stránku materiální. V daném případě správní orgán zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž je z odůvodnění zřejmé, že správní orgán dospěl k závěru, že žalobce překročil při řízení motocyklu nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20km/h, a takovéto jednání je jednání zaviněné, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.).

V Plzni dne 28. dubna 2017

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně